

QUÆSTIO IX.

Quare Magi aperitis thesauris suis non alia munera offerunt, nisi Aurum, Thus, & Myrrham?

45. Textus.

D.Chryf.

At Text. n. 12. Aperitis thesauris suis obtulerunt ei munera Aurum, Thus, & Myrrham. De quo multa dixi citato c. 4. q. 2. 3. 34. 35. nunc adde ex D. Chrysofomo Orat. de sancto Philogonio, ibi: Magi quidem nihil aliud, quam viderunt, & adorant: tibi vero, si cum pura conscientia accesseris, permittemus, ut sumas, & sumto domum abeas. Accede tu quoque munera offerens, non qualia deferebant illi, sed multo religiosa. Obtulerunt illi aurum; offer tu temperantiam. Obtulerunt illibus: offer tu preces. Obtulerunt illi myrrham: offer tu modestiam, & cor submissum cum elemosyna. Considera o Christiane ad quantum dignitatis apicem eveheris; magi reliquerant patriam, & regna sua; & tamen quid eis concessum est: Magi quidem nihil aliud, quam viderunt & adorant: ut ad illa toto affectu debemus festinare, siquidem Jesus non solum nobis proponitur videndus, & adorandus, sed etiam sumendus, ac manducandus, & de sancto epulo ad majora surgemus; illi obtulerunt aurum: nos offeramus charitatem ferventem, vel temperantiam, ut ait Chrysofomus: illi obtulerunt thus; nos offeramus orationem, meditationem, ac contemplationem, illi obtulerunt Myrrham, offeramus mortificationem, vel submissionem cum elemosynis, condolentes proximorum necessitatibus, ut eos foveamus, Et ita omnia munera, quæ Magi obtulerunt, in Eleemosinis pauperum distributa sunt; ut dixi tom. 1. in Evangel. lib. 2. c. 5. q. 15. n. 58.

Ene barista, munda cum submissione, ac misericordia in pauperes.

46. D.Leo.

Et inter sua dona, primum quod Magi offerunt, est aurum, de quo etiam fit mentio, quia omnia in domo Dei in sapientia disponenda sunt, & quia in domo Dei sapientes habent primum locum. Ita D. Leo in Epist. 1. Decretali, ait: Cum valde iniquum sit, & absurdum, ut imperitiis Magistris, novi antiquis, & rudes præferantur emeritis: Quis non videat nil magis absolum, ac turpe esse, quam totum ordinem invertere, infima ad septima elevare, & supra ad ima dejicere, ut si quis ligna, aut fictilia auro, vel argento anteponat, & ut si primus & principalis locus ligno, vel fictili deferatur, extraneus auro, & argento, tunc nullus est ordo, sed sempiternus horror.

47. 2. Tim. 2.

Ait Paulus 2. ad Timoth. 2. n. 20. In magna autem domo non solum sunt vasa aurea; & argentea, sed lignea, & fictilia; & quadam quidem ad honorem, quadam quidem ad contumeliam: Dic mihi, o homo, quodnam ex his vasibus secundum rectam rationem, eligendum est ad honorem, vel ad contumeliam. Planum est nisi interveniat fatuus, quod relictis aliis, quæ sunt ex auro, & argento assumenda esse; sic & tu ne invertas debitum ordinem, noli negligere aurum, & argentum virtutis, ac sapientie, ut tibi eligas, & assumas luteam, ac fictilem turpi-

tudinem peccati, ac virij. Sic pergit citatus D. Leo: Inordinata erunt omnia, si fictilia auro, & lignea præferantur argenteis. Sicut autem in ligneis, & fictilibus, horum hominum species si sine mereturatur, qui nullis adhuc virtutibus nitent: ita in aureis, & argenteis, hi sine dabo declarantur, qui per longæ eruditionis ignem, & per fornacem diurni laboris excolti, aurum probatum, & argentum purum esse meruerunt. Quibus si merces pro devotione non redditur, omnis ecclesiastica disciplina resolvitur, omnis ordo turbatur, dum in Ecclesia, qui nullum subiere ministerium, perverso eligentium judicio indebitum obtinent principatum: Ecclesia est domus, in qua omnia debent esse ordinatissima, qui auro merito tum splendore fulgent, primas teneant, qui debilis, & sine operum nitore sordidus, in imo depressus subiaceat.

Pro meritis sine excelsio loco, in lignis, & fictilibus, horum hominum species si sine mereturatur, qui nullis adhuc virtutibus nitent: ita in aureis, & argenteis, hi sine dabo declarantur, qui per longæ eruditionis ignem, & per fornacem diurni laboris excolti, aurum probatum, & argentum purum esse meruerunt. Quibus si merces pro devotione non redditur, omnis ecclesiastica disciplina resolvitur, omnis ordo turbatur, dum in Ecclesia, qui nullum subiere ministerium, perverso eligentium judicio indebitum obtinent principatum: Ecclesia est domus, in qua omnia debent esse ordinatissima, qui auro merito tum splendore fulgent, primas teneant, qui debilis, & sine operum nitore sordidus, in imo depressus subiaceat.

QUÆSTIO X.

Quare Magi ex accepto responso non redeunt ad Herodem, & quisnam tale responsum dedit?

At Text. n. 12. Et responso accepto in somnis, ne redirent ad Herodem per aliam viam reversi sunt in regionem suam: Quod citato cap. 4 late explicavi questionibus 36. 37. 38. 39. 40. nunc verò adde.

Et primò D. Chrysofom. homil. 1. ex variis in Matthæum, sic ait: Post oblata itaque munera admonentur Magi ne redirent ad Herodem Regem: & sic per aliam viam reversi sunt in regionem suam. Exemplum nobis pudicitia, ac fidei præferentes. Nota singulare assertum, nimirum, Exemplum nobis pudicitia præferentes. Quod Magi divino oraculo non revertantur ad Herodem, ad exemplum pudicitia refert Chrysofomus, & quomodo recessus, & non repetitio ad Herodem, ad pudicitiam, ac castitatem spectat, maximè sanè, quia in palatio ac aula principum communiter pudicitia naufragatur; nam ibi in deliciis vivitur, quæ sunt luxuriæ fomentum, ibi enim tota conversatio, ac loquela, totusque tractatus est de feminarum pulchritudine, ac elegantia, de earumque ornatu, ac compositione, quibus luxuriæ fomes incenditur. Ingressit Abrahamus cum Sara in Ægyptum: Viderunt Ægyptii mulierem, quod pulchra esset nimis. Et numeraverunt Principes Pharaoni, & laudaverunt eam apud illum, & sublata, &c. Genes. 12. n. 14. Ibi Lypoman. ait: Qui tamopore pulchram laudaverunt Regi, per omnia Regum moribus sese attemperantibus illis, qui in domibus Regum sunt: Ecce Palatinorum negotium pulchras mulieres scire, omnique affectu eas ambire.

48. Textus.

49. D.Chryf.

In aula principum regnat luxuria, quorum studium est circa scaminas.

Genes. 12. Lypoman.

50. D.Chryf.

Secundo: D. Chrysofom. In Imperfecto homil. 2. in præsentia, postquam expendit, quanta generositate sine ullo timore Magi in magnam Civitatem Jerusalem ingressi sunt Christum annuntiantes, & modo per aliam viam abire ab Angelo jubentur, sic ait: Quasi cervos latenter jubes nunc fugere, uti alia via venientes, & alia redeamus? sed fideles constituti, nec tunc timerunt cognosci, nec modo erubescere occulte

Qui aliquid de Deo gustat, omnia temporalia con-

Philipp 3.

D.Machar.

51. D.Hieron.

Matth. 1.

52.

Matth 26.

Luc. 22.

Matth. 3.

Matth. 17.

Joan. 12.

occulte discedere, quia nec erat possibile, ut qui ab Herode ad Christum venissent, ad Herodem redirent: Expende ultima verba, Non erat possibile, ut qui ab Herode ad Christum venissent, ad Herodem redirent. Quia secundum rectam rationem, quodammodo non videtur possibile, ut ille qui post Herodem, seu res mundi in eo significatas, Christum viderunt, ejusque divina præsentia recreati sunt, illiusque affligentes delicias gustaverunt, velint iterum redire ad mundum, aut ad aliquam ejus creaturam: Unde Apostolus ad Philippenses 3. num. 8. Propter quem, scilicet Christum Jesum, omnia detrimimus, & arbitror ut stercorea, ut Christum lucrificiam: omnia arbitror ut stercorea, sive regios thesauros, sive magnificas opes, temporalem gloriam, sapientiam, & eloquia, ac totum mundum univertum, ut tantum Christum lucrificiam, ut ponderat D.

Tertiò: D. Hieronymus existimat in præsentia, quod Magi fuerunt in somnis admoniti ab ipso Domino, ut per aliam viam in patriam suam redirent; sic ait Sanct. Docto: Qui munera obtulerunt, à Domino consequenter responsum acceperunt, non per Angelum, sed per ipsum Dominum, ut meritorum Joseph privilegium demonstraretur. At ex hoc non videntur nobilitati merita Joseph, sed maximè obscurari: nam Magi ab ipso Domino, ut ab Herode fugerent, ab eoque declinarent. At Joseph, ut hoc cap. 2. n. 31. dicitur: Ecce Angelus Domini apparuit in somnis Joseph dicens surge, & accipe puerum, & Matrem ejus, &c. Ut Magi fugiant ab Herode, admonentur à Domino; Joseph ut fugiat ab Herode, admonetur ab Angelo: excellentior, & gloriosior videtur admonitio immediata data ab ipso Deo, quam ab ejus ministro, nempe Angelo; quomodo ergo asseritur à D. Hieronymo, quod Magis responsum datur per ipsum Deum, Joseph per Angelum, ut privilegium Joseph meritorum demonstraretur.

Quo minus authoritas præcipientis illustrior est effectus obedientis.

Quia Magi ne redirent ad Herodem ab eoque declinarent, necessaria fuerat Domini præsentia certa sua autoritate aliam viam imperans; at Joseph in re oppidè graviore, non requisita fuit Domini præsentia, sed levis quædam per ministrum insinuat, & grandis sanè meritum Joseph prærogativa, quod cum ipso nutibus agatur ad expromptius eum sequi; quo enim minor est autoritas præcipientis, illustrius est obtemperantis obsequium.

Cum Christus D. esset in horto in somma tristitia, & agonia præ morte imminente, orabat ad Patrem: Pater mi, si possibile est, transeat à me calix iste, verumtamen non sicut ego volo, sed sicut tu vis: Matth. 26. num. 3. seu ut haber D. Lucas 22. num. 42. Verumtamen non mea voluntas, sed tua fiat. Tunc ex alta Divina dispositione in tanta agonia, ita ut factus esset sudor ejus sicut gutta sanguinis cadentis in terram, apparuit illi Angelus de cælo confortans eum: citato Lucæ 22. num. 42. sed cur in tanta, ac summa tristitia Christi D. in tantaque ejus agonia? Cur vox Patris non auditur, ac appareret, ut factum legitimus in Baptismo. Matth. 3. n. 17. His est filius meus dilectus; & iterum in transfiguratione Matth. 17. n. 5. & apud Joan. 12. n. 8. auditur vox: clarificavi, & iterum clarificabo. Cur ergo similis vox non auditur, sed unus tantum adest Angelus in tanta agonia

Christum confortans, proponensque illi gloriam, & majestatem suæ mortis, & passionis. Hic in orto erat Christus D. ostentans summam, & admirabilem obedientiam erga Patrem. Non sicut ego volo, sed sicut tu vis: & ubi tanta obedientia resurgebat, ad illius spendorem unius ministri vox sufficiens, ut magis obedientis affectus patefceret, & ubi tanta obedientia promptitudo erat, vox Patris non requirebatur; in aliis actionibus ad declarandam gloriam, & majestatem Christi D. intonet ipsa superna vox. At modò in tanta obtemperandi submissione, illi indecens est tam altisona demonstratio, & interventus unius minimi ministri sufficiens reputatur in tam alta obedientia, quæ sit omnibus in exemplum, ut ponderat D. Leo. serm. 7. de passione: fiat voluntas tua. Hæc vox, ait, omnes Fideles instruit, omnes Confessores accendit, omnes Martyres coronavit. Nam quis mundi odia, quis sensationum turbines, quis posset persecutorum superare terrores, nisi Christus in omnibus, & pro omnibus Patri diceret, fiat voluntas tua.

ubi summa obedientia declaratur, non vox Patris, sed unius ministri sufficit.

D.Leo.

53.

Postquam David commisisset peccatum adulterij, volens Deus non ab ipso statu revocare: Misse Dominus Nathan ad David, qui cum venisset ad eum, &c. 2. Reg. 11. n. 1. Multa cum eo locutus est; David in multa æstimatione erat apud Deum, ita ut de eo diceret Dominus: Inveni hominem secundum cor meum. Cur ergo Deus ei immediatè non loquitur, sed ad hoc destinat Prophetam Nathan. Prævidit Deus ingentem contritionem Davidis, quæ futura erat omnibus in exemplum, quomodo ipse multa humilitate, ac submissione, & obedientia audit reprehensionem prophetæ, comminationem multorum malorum in eum eventuram: Non recedet gladius de domo tua... & ecce ego resuscitabo super te malum; ibidem num. 10. & 11. Ingentemque ejus dolorem, Peccavi Domino. Salvianus libro 3. de Gubernat. ait: Submisso animo auscultatur redarguentem prophetam, & non se excusat cum humilitate, ac obedientia, audit denuntiata mala, ingenti dolore percussit cor suum. Cum ergo præviderit Davidis penitentiam tot, tantisque resplendente, multaque obedientia expromptam, multaque humilitate submissam, ingentique dolore affectam; non per ipsum Dominum, sed per ministrum admonetur, quod est gloriosior obedientiæ factus, & excellentius virtutis testimonium.

2. Reg. 11.

Ingens obedientia ministro obedis. Salvianus.

Fuga in Ægyptum.

QUÆSTIO XI.

Quare Angelus suadens fugam Sancto Joseph, ait, Accipe puerum, & Matrem ejus; & non dixit Jesum, & conjugem tuam, ut alibi denuntiaverat?

At D. Matthæus n. 13. Cum recessissent, scilicet Magi, Ecce Angelus Domini apparuit in somnis Joseph. Quod est explicatum tom. 1. l. 2. cap. 7.

54.

cap. 7.

cap.7. per quatuordecim quæstiones, nunc vero adde: & inquit quæstio: Cur Angelus apparet Joseph ait: Surge, & accipe puerum & matrem eius: In præsentia tamen maximè expendendum est, cur hic Angelus diversis vocabulis usus fuit, ac in prima apparitione facta Joseph; cum ipse vidisset Virginem prægnantem, cogitabat dimittere eam. Astat ei Angelus in somnis dicens: Matth. 1. numero 21. Joseph Fili David noli timere accipere conjugem tuam, quod in ea natum est de Spiritu sancto est; pariet filium, & vocabis nomen eius Jesum: Ecce hoc loco Divinus Infans vocatur Jesus: vocabis nomen eius Jesum: In præsentia verò puer appellatur: Surge accipe puerum: In primo loco Deipara dicitur conjux Joseph: Mariam conjugem tuam: Cur ergo in tam similibus apparitionibus in somnis factis Joseph tam dissimilia sunt vocabula; in uno noster Salvator nuncupatur, Jesus; in altero vero, Puer; & Deipara in uno dicitur Conjux Joseph, in altero Mater pueri, & de hac difficultate jam aliqua dici citato cap. 7. q. 3.

Matth. 1.

Difficultas quæstionis.

55.

Imperfectus.

Conditio, ac statui accomodandum.

56.

Origenes.

Magnus princeps non creditur, qui legem observat

tat Origenes hom. 3. in Diverfos, ait: Post circumcisionem factam secundum legem, jam non erat necesse, ut conjux diceretur, sed mater hujus, qui natus est, pueri vocatur. Ut mysterium abscondatur diabolo post circumcisionem jam non requiritur vox, Conjux, quia tam insolitum est principibus; ac Magnatibus legibus obedire; quod quamvis in multa luce Angeli apparentes, Pastores adorantes, Magi venerantes, stella indicans, scriptura clamans Christi Divinitatem testificarentur, tamen cum diabolus videret Christum subiecti m legi circumcisionis, tot, ac tantis signis ostensis non poterat sibi persuadere Christum esse magnum principem ac Regem, cum solemnium magnatum sit consuetudo, nulli legi colla subjicere, sed omnem persuadere, ac in contemptum habere.

Ait Ezechiel 7. n. 10. Floruit virga, genuit superbia: Ex Græco legitur: Contumelia surrexit; Centoria virga judicis, ac Principis crevit floret ac maximè virefcit, non ad justitiam exercendam, sed ad injuriam contra omnem legem humanam, & divinam irrogandam; talem enim fructum potestatis virga parturit ac producit. Lyranus ibi: Surrexit contumelia ex qua sequitur contemptus, ac depresso hominum, omni jure violato sine ullo Dei timore; contumelia enim legis contemptum secum defert, ac involvit.

Tertio: ad propositam difficultatem iterum redeat citatus Origenes homil. 3. in Diverfos, ait: Post circumcisionem factam secundum legem jam non erat necesse, ut conjux diceretur, sed mater hujus, qui natus est pueri vocatur. Ante circumcisionem assumit Angelus vocabulum conjugis: Noli timere accipere Mariam conjugem tuam: Si ante tot signa Christi Divinitatem testificantia ad illudendam dæmonis suspicionem, ne cognosceret Christi Divinitatem: cur modò post ejus tot declarata argumenta, Angelus pastoribus astar, stella Magis natum Regem indicat, Pastores adorant, Magi venerantur, ut mysterium sit obfignatum diabolo, jam vox conjugis non est necessaria, sed mutato nomine Mater pueri dicitur: Post circumcisionem factam secundum legem, jam non erat necesse ut conjux diceretur. Et quare hoc? Circumcisionis signum, quoad speciem indicabat puerum hominem: & inde diabolus non Dei ex tot mirabilibus, sed ex circumcissione reputavit Adami filium; etsi falsissima quidem; fortior tamen suspicio, ut ex alligatura peccator judicaretur, quàm ex tot miraculis Deus haberetur. O execrabilis diaboli perversitas. Ut facilius assentiatur levissimæ suspicioni ad infantiam, quàm apertæ evidentæ credat ad gloriam.

Pro Christi morte instant Judæi Pilato, Joan. 19. n. 7. Nos legem habemus, & secundum legem debet mori, quia Filium Dei se fecit: in magnam culpam poterat reputari, si homo nudus absque aliqua alia circumstantia se Filium Dei diceret, ac publicaret, quid insolentius, ac blasphemius? quàm quod homo terrenus ex pulvere formatus, ita se extollat, ut Filium Dei se astruat? At homo multis virtutibus conspicuus, miraculis fulgens, mortuos suscitans, cæcos illuminans, morbos sanans, futura prædicans, hoc non temerarium, sed pro certo est habendum: si tot & tanta mirabilia resurgunt in

Origenes.

57.

Græcus. Magnus infert aliis contumeliam cum legis contemptu.

Lyran.

58.

Origenes.

Diabolus non ex miraculis reputat Christum Filium Dei, sed ex circumcissione peccator.

59.

Joan. 19.

Iniqui solium vident, quæ accusant, & magnalia prætereunt.

D. Cyrill. Alex.

60. Exod. 2.

Philo.

Impii solium referunt quæ offendunt, non quæ defendunt.

D. Nazian.

In Jesu: Cur ergo nefandi accusatores, dum contra Christum opponunt, quod cum homo esset; Filium Dei se fecit, cur non etiam in medium adducunt illius mirabiles virtutes, divina opera, mortuorum suscitationem, futurorum annuntiationem. At homines maligni diabolico spiritu agitati nude, ac solummodo proferant, quæ eis accusationi, ac calumniationi inservire videbantur; quæ verò reprehensionem, ac perversam suspensionem extinguunt, ac tollunt, prætereunt, & de eis nec verbum dicunt. Noster D. Cyrillus Alexandrin. lib. 12. in Joan. cap. 19. ait: Oportebat sanè quando Pilato dixisset, quia Filium Dei se ipsum fecit, nunc opera etiam ipsius in medium afferre Oportebat quædam jam mortuum sola voce in vitam restitutum narrare. Oportebat unigenitum filium vidua non relinquere Oportebat Synagoga Principis puellam nequaquam omittere. Hæc, cæteraque hujusmodi, quibus verè Deus demonstrari poterat, malitiosè prætereuntes, cavillationibus utuntur.

Referitur Exod. 2. numero 11. quod egressus Moyses, ut videret fratres suos: Vidit virum Ægyptium, percipientem quemquam de Hebræis fratribus suis; cumque circumspexisset huc atque illuc, & nullum adesse vidisset, percussit Ægyptium abscondit sabulo. Quod denuntiatum fuit Pharaoni, quod Moïses occidisset Ægyptium, ex qua causa Pharaone volebat occidere Moysen, ut ibi dicitur numero 15. Denuntiatur Pharaoni, quod Moïses occidisset Ægyptium: & cur non denuntiatur etiam ob quam causam, quia intulerat gravissimam injuriam Hebræo; imò ut tradunt Hebræi, de quo Philo, hunc Ægyptium adulterium commisisse cum uxore hujus Hebræi; & cum conquereretur Ægyptius, percussit Hebræum: certum est tamen, ut latè probat Abulenſis quæst. 4. quod Moïses iusta de causa interfecit Ægyptium ob violentiam ac injuriam, quam faciebat Hebræo: de quo Stephanus Actor. 7. nu. 24. Si ergo denuntiatur Pharaoni, quod Moïses interfecit Ægyptium, cur etiam non denuntiatur bona, & probata interfectionis causa; sic solent depravati homines, ut dicant ea, quæ accusant, non verò, quæ excusant; ea quæ offendunt proferunt, quæ verò defendunt, tacent, & supprimunt: quæ gravant, habent in ore, quæ tamen levant, ignorant, quod execrabile scelus in hæreticis Christum D. puram creaturam asserentibus, carpit Nazianzenus Orat. 42. & ait: At tu ea quidem quæ minuum, atque extenuant profers: quæ autem efferunt præteris: atque id quidem expendis, quod passus sis, quod autem sponte, non adjungis.

QUESTIO XII.

Quare Angelus ait Joseph: Fuge in Ægyptum; & non potius mitiori verbo utitur, Vade, tende in Ægyptum?

61. A It Angelus Joseph: Surge, accipe puerum & fuge in Ægyptum: Verſi. 14. ad quod

D. Chrysol.

primò respondet D. Chrysol. serm. 151. & ait: Reverentius diceret, Vade in Ægyptum: ut esset profectio, & non fuga: voluntas, non necessitas: judicium, non metus; humanum saltem, si non Divinum: at nunc mandatur fuga, mandatur cælitus, mandatur per Angelum, ut videatur cælum timor ante tenuisse, quam terram. Non ait Angelus, recede: vade in Ægyptum, sed ex cælesti, & alto Divino consilio utitur verbo, fuge, quod timorem ex sua ratione formali importat, ut cæli timorem in hæc causa indicaret; sed quid cælum timeret, non veretur sibi damnum inferendum, sed Deo infanti, contra quem Herodes insidias machinabatur; inde cælum timeret, ac contremiscit, ne injuria aliqua sacrosancto corpori, ac sanguini irrogaretur, & ut ait Chrysol. Ut videatur cælum timor ante tenuisse, quam terram: & prius cælum; quàm terra timeret: Angelus suadens fugam de cælo venerat, nam cælum ob suam altam perspicaciam, apertè, & sublimè cognoscit, quanta reverentia, ac veneratio exhibenda sit Deo puero, ejusque corpori, ac sanguini; & inde prius, ac maximè timeret, ne ei fiat aliqua injuria ac irreverentia. Inde ergo recogita quanta reverentia, ac veneratione debeat homo accedere ad sacrum convivium, ut dignitas, ac excellentia illius dignissimè postulat.

Secundò idem Chrysol. serm. 152. ait: Fuge in Ægyptum Herodem Christus, non ut evaderet, sed ne videret, aufugit: Reverentius forsitan diceret Angelus: Vade in Ægyptum: quo fugiendi contumeliam declinaret, ut esset profectio, & non fuga: non ut evaderet, sed ne videret: Herodem fuga, & si dicat contumeliam, dicit tamen maximam concitationem, ac accelerationem. Tamen adeo execrabilis est præsentia homini iniqui, ac pessimi, ut Herodis; quod ut judicaretur quanta acceleratione Dominus ab ea declinaret; etiam omni contumelia contempta, fuga suaderetur, ut in se discat quilibet: quod super omnia hominis pessimi præsentia fugienda, ac evitanda sit.

Tertio: de hac Christi fuga sic eleganter philosophatur D. Chrysol. serm. 150. de hac re habito, & ait: Si pietatis esse diximus, quod natus est Christus, Christus, quod fugisse legitur, quid dicemus? fortè sicut autem diximus, ut repararet naturam, dicamus, ut fugaces revocaret aufugit. Et revera si ut revocet errantem ovem, in montibus ipse errat, quomodo ipse non fugit, fugientes populos ut reducat: & si fuga imbecillitatis esse videatur; tam in quærendo peccatore admirabile est divinæ pietatis sacramentum. Non fugit Christus impii tyranni iram, sed ut peccatores fugaces revocet, aufugit. In tanta æstimatione est apud Christum, ut fugaces à se peccatores ad se revocet, ut contumelia fugiendi fugaces quæriat, & fugiendo inveniat. Peccator peccando, à Christo fugit, ne timeat ob ipsam fugam ad Christum reverti, quia etiam ipse fugit, ut fugaces quæreret, eisque daret animum, ac confidentiam ad ipsum veniendi, & inde sagaci inquisitione ipsos ad se reducat, ac advocet, & revera, ut revocet errantem ovem, in montibus ipse errat: & ipse, qui errare non potest, parabolicum repræsentat errorem,

62.

D. Chrysol.

Homini pessimi præsentia maxime evitanda est.

63.

D. Chryl.

Christus fugit ut fugaces revocet.